

Potvrzení novotvorby orgánů ultrazvukem

Arkadij Petrov, Facebook, 26. 3. 2019, 7 hod.

Právě v sefíře Tiferet jsme se s Igorem Arepjevem učili novotvorbě orgánů. A začalo se nám to dařit, protože pravé a levé jsme začali vnímat jako jednotné.

Předtím jsme vnímali a chápali svět jako dva sloupy, jako dva nezávislé systémy, které se paralelně vyvíjejí. Je to jako dvě paralelní přímky, které se teoreticky nikde neprotínají, kromě toho, že se protínají v nekonečnu.

Z toho plyne, že existuje nějaká skutečnost, která je iniciovaná vědomím určitého člověka, která vede k obnově orgánu, o který člověk přišel. Je to příjemná žádoucí skutečnost, již je přece jen pro mnohé lidi obtížné uvěřit. A také je to obtížné pro toho člověka, který vyšetřuje ultrazvukem.

Dochází k tomu, že ten orgán, který je obnoven, a přístroj, který člověka skenuje, spolu s člověkem, který přístroj ovládá, se nacházejí v rozdílné realitě. Lékař s přístrojem se nacházejí v situaci, kdy k té události nemůže dojít z principu, protože ani sám člověk, který provádí diagnostiku, ani kolektivní vědomí jako celek nemohou tu událost přijmout, protože sami neprošli duchovní cestou a ještě nejsou připraveni chápat, že existují nějakí lidé, kteří jsou schopni svým duchovním impulsem obnovit odstraněné orgány.

Jak to udělat tak, aby to, co lékař a ultrazvuk umí, se shodovalo s tím, že orgán je v člověku skutečně obnoven?

Je tedy zapotřebí průsečík.

Ve vědomí je potřeba nějakého obratu jako v Möbiově pásce, kde se dvě paralelní přímky v optické perspektivě vnímání přece jen spojují.

Avšak optika vnímání, tedy zorný úhel, je jeden. Ale realita může být úplně jiná. Železniční koleje se v perspektivě setkávají v jednom bodě. A setkávají se reálně?

V našem případě je to jako danost, při nejmenším jsou to dvě reality: realita toho, kdo orgán obnovil, a realita ultrazvuku s lékařem, který se opírá o dominanty kolektivního vědomí, a takovou událost v organizmu člověka vůbec nepřipouští.

A co si o tom myslí člověk, který se obrátil o pomoc? Váhá. Chce se mu, aby například ledvina byla na svém místě, ale on obvykle není natolik nezávislý na

kolektivním vědomí, aby nevěřil snímku ultrazvuku a závěru odborníka. Jeho vědomí tedy bude v lepším případě neutrální.

Učiníme prozatímní závěr. Existuje kolektivní vědomí. Je to jakoby hranice vnímání reality tohoto světa, je to jeho horizont. A jsme my, kdo svým novým světonázorem, novým snažením, novými poznatky zjišťujeme nové zákony světa.

Proto svým duchovním zrakem skenujeme obnovený orgán a vidíme, že existuje. Oni skenují – a nevidí jej. A člověk, který se k nám obrátil, je ve stavu neurčitosti. V zásadě se cítí dobře, jako by byl zdravý, ne jako nemocný, ale papírek se záporným závěrem z ruky nevydá. A jeho pohled přitom otevřeně vyjadřuje rozpaky.

Jaké myšlenky kvůli tomu vznikají? Ty myšlenky jsou velmi prosté: zaprvé je potřeba, aby se v kolektivním vědomí změnil pohled na možnost podobných událostí. Zadruhé to nelze vnímat pouze jako technologii podobnou jiným technologiím, protože to není prostě jen tak nějaký poznatek, je to zvláštní, **BOŽSKÝ POZNATEK, JSOU TO ZNALOSTI OD BOHA.**

Proto se dvě rovnoběžky skutečně nikdy neprotínají, jestli je vnímá běžné, to znamená pasivní vědomí. Ale jestli je vědomí aktivní a věří ve své příbuzenství se Stvořitelem světa, kdo osvěcuje vaši duši jiskrou pravdivého, pravého, nekonečně jasného světla? V tom případě se situace kardinálně mění, protože pro Boha neexistuje nic podmíněného, pro něho je všechno **BEZPODMÍNEČNÉ**, to znamená bez podmínek.

Jestliže je Bůh v souladu s vaším snažením, s vaším duchovním impulsem, s pobídkou vaší duše, co může být překážkou k její realizaci? Pouze to, že si nebudete přát ji přijmout. Podle Boží vůle je člověku ponechána svobodná vůle. Jestliže se takové chápání připouští, obnovený orgán se odráží i v kolektivním vědomí, i ve vědomí každého člověka. Tehdy je orgán vnímán jak námi, tak všemi.

Tedy otázka jak sjednotit dvě paralelní reality se řeší volným směřováním dvou nezávislých realit světa k sobě navzájem – božské duše a lidského vědomí.

Prostor je forma života.

Energie je pohyb života.

Duše je podstata života. Je to to, o co se opírá pohyb ve svém snažení vytvořit vztahy.